

gjennemførtes forresten paa en ret snedig Maade. Man ansøgte om at faa Lov til at holde den om Eftermiddagen efter Skoletid i en af de offentlige Skoler. Det blev tilladt — det første Skridt var gjort, og Aaret efter var der fri Børnehaver i syv offentlige Skoler.

Klubben havde stor Del i, at tvungen Skolegang blev indført, eller rettere udført. Loven havde nemlig bestaaet siden 1861. Klubben og „The Ill. Womans Alliance“ bearbejdede Skoledirektionen samt Borgermester og Byraad saa længe, at disse tilsidst sammenkaldte et offentligt Møde, hvor Sagen blev grundigt drøftet. Man fandt, at Loven kunde gaa med nogle smaa Ændringer, det gjaldt at faa Penge bevilget til at føre den igjennem, navnlig til at kunne lønne Truantofficers, Folk, der skulde se til, at skolepligtige Børn mødte, og at Mulkter bleve betalte.

*

*

*

„The Ill. Womans Alliance“ er ikke en privat Forening som „The Womans Club“, den bestaar af Repræsentanter for nogle og halvtredsindstyve Selskaber af høist forskjellig Karakter, Arbejdsforeninger, Fagforeninger, Lærerforeninger, Velgjørenhedsforeninger, litterære Foreninger og Kirkesamfund. Hvert Selskab, der betaler et Pengebidrag, har Ret til at sende to Repræsentanter. Kvindeforeningen havde et Fællesmøde med den, i hvilket tvungen Skolegang drøftedes. Her meddelte Mrs. Mittchell, der dengang var Medlem af Skoledirektionen, at de Mænd og Kvinder, der skulde sørge for at faa skolepligtige Børn til at gaa i Skole, maatte ikke meddele noget om de Familiars Trang de besøgte, kunde altsaa ikke benyttes af Komiteen for trængende Skolebørns Beklædning. En dansk Dame talte indtrængende og varmt om Sagen; hun havde arbejdet for Skoletvang, og følte nu Ansvar ved at tvinge fattige Forældre til at sende tyndtklædte Børn ud i den skrappe Vinterkulde. Hun takkede de unge Piger, der allerede havde dannet Syforeninger for at hjælpe dem, sagde det var et godt Tegn at se de unge Piger gaa i Spidsen. Ikke for at strø Blomster, men „med — her standsede hun lidt forlegent — med noget meget nyttigere“. Jeg kunde dog ikke godt sige „Klæder, Støvler og Strømper“, sagde hun bagefter til en Ven. „De skulde have sagt Undertøi“, svarede denne. Næste Dag fik vor